

zanikla. Jest proto spravedlivé, aby renta byla u takových povolání časově omezena pro zmenšenou pracovní a výdělkovou schopnost do 65. roku věku pracovníka, poněvadž se po skončení tohoto roku věku nabývá také nároku na rentu ze starobního pojištění. Na tom nemění nic to, že kovářský mistr může i po dosažení tohoto věku provozovati své řemeslo s pomocníky. Podle obyčejného běhu věci lze předpokládati, že by se žalobce byl stal kovářským mistrem na venkově, a nedalo by se očekávati, že by byl své řemeslo vykonával i po 65. roce svého věku s pomocníky. Starobní a pensijní požitky za dobu poté může si žalobce po případě dáti zajistiti z renty jemu přisouzené, jako by si je mohl dáti zajistiti z pracovního výdělku, takže neutrpí újmy tím, že mu byla renta přisouzena jen do jeho 65. roku.

Čís. 15857.

Oznámil-li zaměstnanec banky (ředitel filiálky) komitentům banky, jaké kroky proti nim banka hodlá učiniti, a slíbil jim, že je vyprostí ze spárů vyděračů tak, že ony kroky bude tak dlouho oddalovati, až si najdou jiný bankovní úvěr, začez se mu komitenti zavázali, že, bude-li pensionován, budou ho na jeho žádost po 10 let podporovati měsíčně částkou 4.000 Kč, jde o neplatný závazek podle § 879 č. 4 obč. zák., jestliže zamýšlené kroky banky znamenaly zničení obchodu komitentů.

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv I 2501/36.)

Srv. Sb. n. s. č. 14286.

Žalobce, bývalý ředitel filiálky banky, oznámil žalovaným komitentům banky, že banka hodlá proti nim učiniti určité kroky, které ve skutečnosti mohly způsobiti zničení obchodu komitentů, a slíbil jim, že je vyprostí ze spárů vyděračů tak, že ony kroky bude tak dlouho oddalovati, až si najdou jiný bankovní úvěr. Prohlášením ze dne 26. února 1929 se mu žalovaní zavázali, že jej budou na jeho žádost v případě jeho pensionování podporovati po dobu 10 let částkou 4.000 Kč měsíčně. Opíraje se o tento závazek, domáhá se žalobce na žalovaných zaplacení zažalované částky. **N i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d z** těchto důvodů: Jde o to, zda žalobcovo oznámení a jeho slib záchrany mohlo vyvolati u žalovaných tíseň nebo vzrušení myslí, zda se přislíb jejich ze dne 26. února 1926 stal v této tísní nebo vzrušení myslí a zda bylo této okolnosti se strany žalovaného využito, zda tedy jsou zde podmínky § 879 č. 4 obč. zák. Že podmínky, kladené centrálou banky na žalovanou firmu, byly velmi těžké a že při své výši mohly přivésti žalovanou firmu, ne-li docela do zkázy, tedy aspoň do značné tísně, jest zřejmé, ať již bilance její byla jakákoli. Jest proto pochopitelné, že se žalovaní uchopili pomocné ruky, jim žalobcem podávané, a že jemu vydali prohlášení ze dne 26. února 1929, i že Jan Sch. byl oznámením žalobcovým úplně konsternován. Pak ale jest prohlášení ono ze dne 26. února 1929 neplatné z důvodu § 879 č. 4 obč. zák.,

a poněvadž žalobce opírá svůj nárok jen o toto prohlášení a nikoli o práce pro žalované konané — ty byly podle jeho prohlášení jen důvodem pro ono prohlášení —, není žalobní nárok odůvodněn a právem proto soud první stolice žalobě nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dospěl-li odvolací soud souhlasně s prvním soudem k přesvědčení, že důvodem prohlášení s datem 26. února bylo oznámení žalobcovo žalovaným o zamýšlených krocích banky proti žalovaným, a jeho slib, že jim pomůže vyprostiti je z rukou banky a že věc bude tak dlouho protahovati, až žalovaná získá jiný bankovní úvěr, jest i správný jeho názor vyvozený z tohoto zjištění, že smlouva (příslib) jest z důvodů § 897 č. 4 obč. zák. neplatný.

Čís. 15858.

K výkladu § 3 vyživ. zák. č. 4/1931 Sb. z. a n.

**Kdo má náhradní povinnost podle tohoto předpisu, nemůže se odvolávat na svoji neznalost poměrů, zavinil-li si ji svou vlastní nedbalo-
stí, ač při obyčejné pozornosti mohl seznati, že podporovaný jest právně povinen k poskytování výživy.**

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv I 2582/36.)

Žalobkyně přednesla, že žalovaný, její děd, ač nemá žádné vyživovací povinnosti vůči svému synovi, jejímu manželskému otci, přece ho podporoval poskytováním bytu ve společné domácnosti, výživy a jiných prostředků od června 1929 až do dne podání žaloby, takže si manželský otec výdělečné povinnosti nehleděl. Je proto žalovaný povinen podle § 3 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. rukou společnou a nedílnou se svým synem (manželským otcem žalobkyně) zaplatiti žalobkyni výživné, které jí jest její manželský otec za uvedenou dobu dlužen. Proti žalobě namítl žalovaný mimo jiné, že jest hluchý sklerotik, který žije odděleně od rodiny a jemuž se ze zdravotních ohledů rodinné věci nesdělují, ježto o ně nejeví zájmu; rodinné věci spravuje jeho manželka a ta mu tajila, — aby ho ušetřila rozčilování —, že syn je bez zaměstnání a že má platiti žalobkyni výživné; žalovaný tedy nevěděl ani nemusil věděti o závazku podporovaného syna vůči žalobkyni a nevěděl také ani nemusil věděti, že by svou podporou mohl mařiti, ztížiti nebo omeziti alimentární povinnosti svého syna proti žalobkyni. P r v ý s o u d uznal částečně podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl zcela. D ů v o d y: Skutečnost, že žalobkynin otec dříve zaměstnání měl a že je snad vlastní vinou ztratil, nepadá na váhu, neboť rozhoduje pouze, že, ztrativ své zaměstnání, není s to naléztí nové zaměstnání bez své viny. Že by otec žalobkyně nepoužil naskytnuvší se mu pracovní příležitosti, nebylo prokázáno. Pozbyl-li však žalobkynin otec možnosti sama sebe